

Література

1. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/436-15>
2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
3. Про господарські товариства: Закон України від 19 вересня 1991 р. № 1576-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1576-12>
4. Конвенція про міжнародну цивільну авіацію 1944 р. ІКАО; Конвенція, Поправки, Міжнародний документ від 07.12.1944 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_038

УДК 346.2:347.823 (043.2)

Лапа Н. О., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гелич А. О., к.ю.н.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ АВІАЦІЙНИХ ПІДПРИЄМСТВ У ГАЛУЗІ ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ

Повітряне судно – це літальний апарат, що тримається в атмосфері за рахунок взаємодії з повітрям, відмінної від взаємодії з повітрям, відбитим від земної поверхні, і здатний маневрувати в тривимірному просторі [3, с. 106].

Авіаційний транспорт відіграє важливу роль у здійсненні міжнародного сполучення України, особливо на заході, сході та півдні, а також у межах національної транспортної мережі, зокрема у напрямку захід – схід (Львів – Харків, Львів – Дніпропетровськ). Специфіка цього виду транспорту (швидкість, комфортність тощо) зумовлює його пріоритетний подальший розвиток.

Основний комплексний нормативно-правовий акт, що регулює правовідносини у сфері повітряних перевезень – Повітряний кодекс (ПК) України. Він регулює діяльність користувачів повітряного простору України з метою задоволення інтересів України та її громадян і гарантування безпеки авіації – всіх видів підприємств, організацій та установ, діяльність котрих спрямована на створення умов і використання повітряного простору людиною за допомогою повітряних суден.

Дія ПК України поширюється на всіх користувачів повітряного простору України в частині, яка їх стосується, і за її межами у випадку, коли закони країни перебування користувача не передбачають іншого [1].

Діяльність у сфері авіаційних перевезень пасажирів, вантажу здійснюють різні державні, колективні, приватні підприємства та організації, товариства та громадяни. До управлінських об'єктів в сфері авіаційного транспорту відносяться: аеропорти та інша наземна інфраструктура, служба аеронавігації – обслуговування повітряних суден в повітряному просторі України, авіакомпанії (експлуатанти), екіпажі повітряних суден.

Державне управління авіаційним транспортом здійснює Державна авіаційна служба, згідно з Положенням затвердженим Указом Президента України від 6 квітня 2011 року. Державна авіаційна служба України (Державіаслужба України) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якої спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України Міністром інфраструктури України. Державіаслужба України здійснює формування та реалізацію державної політики у сфері цивільної авіації та використання повітряного простору, розробляє нормативно-правову базу для регулювання діяльності у галузі цивільної авіації; проводить державний контроль та нагляд за безпекою цивільної авіації, сертифікацію та реєстрацію об'єктів і суб'єктів цивільної авіації та ліцензування авіаційних перевезень, сприяє провадженню зовнішньоекономічної і міжнародно-правової діяльності цивільної авіації [2].

Особливості створення і діяльності суб'єктів у сфері авіаційного транспорту визначають Повітряний кодекс України, Господарський кодекс України, Цивільний кодекс України, Закон України «Про господарські товариства», інші нормативно-правові акти.

Головним регулюючим документом для світової авіації є Чиказька Конвенція, яка встановлює принципи авіаційної діяльності кожної країни-учасниці, принципи діяльності авіакомпаній, аеропортів, всіх учасників ринку авіаперевезень. Всі інші міжнародні документи, що застосовуються на міжнародній діяльності авіаційного транспорту, тільки доповнюють Положення Чиказької Конвенції, конкретизують окремі її пункти та статті, надають роз'яснення для однозначного її трактування та тлумачення всіма членами світового авіаційного співтовариства.

Процеси правового регулювання одночасно відбуваються як на міжнародному, так і на національному рівнях.

Провідні вітчизняні авіаційні перевізники не відповідають сучасним вимогам світового авіаційного співтовариства, наслідком чого є низька конкурентоспроможність наших компаній на ринку авіаційних перевезень в Україні та світі. Жорсткого правового регулювання потребують відносини у сфері підготовки авіаційного персоналу. Нормативно-правові акти розроблені на основі Повітряного кодексу України значно краще справляються з задачею регулювання відносин в авіаційній галузі, але також мають певні вади, які в свою чергу гальмують процеси розвитку авіації в Україні.

Література

1. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.
2. Положення про Державну авіаційну службу України: затверджене Указом Президента України від 06.04.2011 № 398 // Офіційний Вісник України. – 2011. – № 29. – Ст. 1233.
3. Транспортне право України: Підруч. / М. Л. Шелухін, О. І. Антонюк, В. О. Вишневецька та ін.; за ред. М. Л. Шелухіна. – К.: Вид. Дім «Ін Юре», 2008. – 896 с.

УДК 346.2(477)(043.2)

Лучко М. В., студентка
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирєва В. П., к.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЛІЗИНГОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

На даний час в Україні існує велика кількість приватних лізингових компаній. Відповідно до розміру лізингового портфелю та вартості активів, переданих у лізинг, «Українське Об'єднання Лізингодавців» визначає 20 основних лізингових компаній: ВТБ Лізинг Україна, Райффайзен Лізинг Аваль, УніКредит Лізинг, ІНГ Лізинг Україна, ОТП Лізинг, Порше Лізинг Україна, Хюпо Альпе-Адрія-Лізинг, Євро Лізинг та інші [7]. Також в Україні діють і державні лізингові компанії, а саме: Національна акціонерна лізингова компанія «Укragenrolізинг», Відкрите акціонерне товариство «Лізингова Компанія «Укragenromашінвест», Національна акціонерна компанія «Укрсвітлолізинг». Для підвищення ефективності роботи даних компаній необхідно привести нормативно – правові акти, що регулюють лізингову діяльність, у відповідність один одному та внести нові положення, які б регулювали питання, що раніше не були визначені на законодавчому рівні.

Розвиток ринку лізингу в Україні знаходиться на початковому етапі. У результаті цього в Україні ще не існує тих сприятливих умов використання лізингу, які б давали змогу розвинути систему лізингу до світового рівня. Але найголовнішим чинником, який стримує розвиток лізингу в Україні, є недосконалість його законодавчого забезпечення, що й обумовлює актуальність цього дослідження.

Метою даного дослідження є здійснення аналізу системи нормативно-правових актів, що регулюють лізингову діяльність в Україні, визначення недоліків такого регулювання та формування на основі проведеного